

Chương 525: Thảm Hoạ Cổng (57) - Em Thích "Nó" To Cỡ

(Số từ: 3205)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

10:49 AM 16/08/2023

—Chiều muộn, tại điểm hẹn đã hẹn.

"...?"

Tại một chỗ khuất ở ngoại ô đồn trú, Harriet nhìn thấy một con mèo đen từ xa tiến lại gần.

"...Con mèo?"

Và khi con mèo đến gần, nó lớn dần lên và nhanh chóng mang hình dáng quen thuộc của một người, khiến Harriet chết lặng.

"Reinhardt?"

"..."

Chỉ trong một ngày, một điều gì đó đã xảy ra khiến Reinhardt trông hốc hác.

"Chuyện gì đã xảy ra? Anh có thể biến thành một con mèo? Từ khi nào vậy?"

Harriet không khỏi ngạc nhiên khi một con mèo bất ngờ xuất hiện và biến thành Reinhardt.

"Bây giờ... chúng ta hãy quay lại Edina. Anh sẽ nói với em ở đó."

Reinhardt mím chặt môi, dường như có rất nhiều chuyện không nói ra được.

***

—Thủ đô của Edina, Cung điện hoàng gia của Lazark.

"...Ah, vậy là anh không thể vào đồn trú của Hoàng gia với tư cách là một con người, vì vậy anh đã biến thành một con mèo?"

"Phải! Nhưng rồi Sarkegaar bỏ rơi anh ở đó!"

Ông ấy đã dạy tôi đủ thứ trong vài giờ, nhưng khi tôi không thể nắm bắt được gì cả, ông ấy bỏ cuộc, bỏ mặc tôi trong đồn và bỏ chạy!

Dù sao thì, chỉ cần tôi đến được nơi đóng quân là được rồi, và vì tôi dễ thương nên mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Nếu tôi vùng vẫy, chẳng phải tôi sẽ tự mình thoát ra được sao?

Sarkegaar. Tôi đã nghĩ ông ấy là một thuộc hạ trung thành. Chẳng lẽ có thù oán gì với tôi sao?

Không có gì lạ sao?

Xét về lịch sử lâu dài bị lãng quên, không có bất kỳ sự oán giận nào không phải là điều kỳ lạ hơn sao?

Chẳng phải thật may mắn khi Sarkegaar để tôi đi xa đến thế này sao?

"Chà, kế hoạch ban đầu của anh là biến thành một con mèo, trốn đây đó và nghe lén các cuộc trò chuyện. Nếu anh bị bắt, anh nghĩ mình có thể thoát tội vì dễ thương..."

"Vì vậy, nó hóa ra ngược lại?"

"...Em có thể nghĩ như vậy."

"..."

Cuối cùng, không chỉ toàn bộ sự chú ý của Royal Class đổ dồn vào tôi, mà thậm chí tôi còn ngủ một đêm trong lều của Ellen.

Điều này hóa ra là tốt cuối cùng.

Nhưng có quá nhiều kỷ niệm trong suốt quá trình mà tôi không muốn nhớ lại.

"Thằng chó đẻ Kono Lint..."

"Kono Lint? Cậu ta thì sao?"

"...Không sao đâu. Không có gì đâu."

"Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì à?"

Tôi thậm chí không muốn nghĩ về nó!

"Có phải cậu ta là loại người quấy rối động vật?"

"Không, không phải thế, nhưng..."

"Vậy anh tại sao tức giận?"

Theo một cách nào đó, anh ấy đã giúp tôi một việc.

Tôi biết anh cố giúp tôi chuyện này chuyện kia!

Nếu không có anh ấy, tôi đã trở thành Lily rồi! (*Thuc: Cười v/*)

“Anh không muốn nói về nó, thực sự...”

“...Em đoán là có chuyện gì đó đã xảy ra.”

Mặc dù trải qua những sự kiện hoàn toàn bất ngờ, nhưng kết quả chỉ có thể được coi là tích cực.

Tôi đã có thể quan sát kỹ lưỡng các khía cạnh khác nhau của các thành viên trong Royal Class, không phải vì tò mò mà như một lẽ tất nhiên.

Tôi thậm chí còn có cơ hội nhìn cận cảnh Ellen, người mà tôi muốn gặp nhất.

Trên hết, tôi đã kiểm tra tình hình của Adriana.

Ellen là một á thần.

Không biết có phải vì thế hay không, Ellen chắc chắn là có sức chịu đựng tốt hơn tôi.

Các linh hồn đã cố giết tôi, nhưng có thể có sự khác biệt trong lý do chúng cố giết Ellen.

Tôi không biết nó sẽ kéo dài bao lâu, nhưng rõ ràng là Ellen chịu đựng tốt hơn tôi.

Tuy nhiên, tôi không thể không lo lắng hơn về thực tế là ngay cả Ellen, một á thần, cũng đang dần bị nó nuốt chửng.

Sarkegaar đang đóng quân tại căn cứ, thu thập thông tin, nên tôi là người duy nhất trở về lúc này.

"Dù sao thì, còn những đội quân khác thì sao?"

"Chắc họ vẫn đang làm dở nhiệm vụ vì chúng ta đã hoàn thành quá sớm."

"ĐÚNG VẬY."

Nhờ trận bão tuyết của Liana đã biến khu vực này thành một vùng tuyết chết chóc, nhiệm vụ của chúng tôi đã kết thúc ngay lập tức.

Các đội quân khác do Chúa tể ma cà rồng chỉ huy vẫn đang thực hiện nhiệm vụ của họ.

Khi lực lượng đồng minh tiến lên một lần nữa, chúng tôi sẽ bắt đầu công việc của mình một lần nữa.

Tôi cũng đã kiểm tra tình hình ở căn cứ.

"Còn phía Heinrich thì sao?"

Vào lúc đó, một chuyện quan trọng như vấn đề của Ellen đã xảy ra.

"Anh đã gửi một lá thư qua Sarkegaar, nhưng..."

Tôi đã đưa ra một lời cảnh báo, nhưng tương lai thì không chắc chắn.

***

Tất nhiên, tôi biết rằng những bức thư đã được gửi đến nhiều nơi khác nhau trong căn cứ của Royal Class. Do đó, việc chuyển một lá thư qua Sarkegaar không phải là vấn đề lớn.

Tuy nhiên, tôi không nghĩ rằng nó sẽ giải quyết hoàn toàn vấn đề.

"Có thể làm được chỉ với một bức thư không?"

Harriet lo lắng nhìn tôi.

"Anh có thể gặp trực tiếp cậu ấy và nói chuyện... chắc chắn rồi."

"Ừm, vậy không phải sẽ tốt hơn nếu thảo luận kỹ hơn sao?"

Tôi đồng ý với ý kiến của Harriet.

Thực ra, tôi không muốn nghĩ về điều đó, nhưng Harriet đã có một cuộc trò chuyện tương tự với Ellen.

"Thông tin đến từ đâu cũng quan trọng."

"..."

"Đâu có gì đảm bảo rằng Heinrich sẽ mù quáng tin những gì anh nói? Cậu ta có thể nghĩ rằng đó là một mảnh khoe để phá vỡ lực lượng đồng minh."

Rất ít người biết sự thật về sự cố Cánh cổng. Vì vậy, rất ít người tin vào sự chân thành trong lời nói của tôi, và Heinrich không phải là một trong số họ.

Bertus liên lạc với tôi rất nguy hiểm, và tôi không thể liên lạc với Ellen được nữa.

Tốt nhất, tôi chỉ có thể đối mặt với cô ấy trong hình dạng một con mèo, như tôi đã làm lần này.

Điều đó cuối cùng cũng rất đau đớn.

Nói đến đây, cô ấy lại rủ tôi đến.

Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng nó sẽ đến với điều này ngay từ đầu. Đến thăm Ellen thường xuyên với tư cách là một con mèo có tốt cho cô ấy không? Có ý nghĩa gì khi gặp Ellen trong hình dạng một con mèo không?

Nó có thể không hoàn toàn vô nghĩa, nhưng có vẻ như nó sẽ không có tác động đáng kể.

Tôi bắt đầu lo lắng liệu Ellen có cảm thấy tổn thương nếu tôi không đến thăm cô ấy vì hoàn cảnh kỳ lạ mà chúng tôi đang gặp phải.

Sarkegaar, ông quá vô trách nhiệm.

Khi tôi trở lại, tôi sẽ thực sự...

Thật sự...

Tôi không thể nói bất cứ điều gì vì nhiều tội lỗi mà tôi đã phạm phải.

Bây giờ tôi không thể nói bất cứ điều gì với Sarkegaar, người đã được đối xử hào phóng nhất cho đến nay.

Trên thực tế, cuối cùng, tôi đã thành công trong việc thu thập nhiều thông tin hơn mức cần thiết.

Dù sao.

Tốt nhất là tránh nói chuyện bí mật với ai đó từ lực lượng đồng minh dưới cái tên Darkland.

"Tại Temple, có khá nhiều người muốn giết anh. Em, Olivia và Liana cũng không ngoại lệ."

Ngay cả khi họ tha thứ cho con mèo, họ sẽ không tha thứ cho tôi. Đó là điều tự nhiên thôi.

Không phải chỉ vì tình huống này là do tôi gây ra.

Hầu hết các sinh viên đã mất quê hương và gia đình của họ.

Trừ khi họ đến từ Thủ đô Hoàng gia, nhiều người trong số họ đã trải qua những điều như vậy.

Vì vậy, tôi hoàn toàn đáng ghét đối với họ.

Và tôi, trong hình dạng một chú mèo con, lắng nghe cuộc trò chuyện giữa các sinh viên trong nhà ăn.

Tất nhiên, hầu hết họ đều nói về con mèo, nhưng tôi cũng nghe những câu chuyện xa hơn thế.

—Sự căm ghét đối với tôi.

Có khá nhiều người bị nó mê hoặc đến mức không quan tâm đến một con mèo con.

Một ví dụ điển hình là Ludwig.

Sau cái chết của Asher, tôi cảm thấy có điều gì đó đã thay đổi đáng kể trong anh ấy.

Tôi không thể biết Cliffman đang nghĩ gì, nhưng Cliffman hướng nội và nhút nhát giờ đã trở nên im lặng vì một lý do khác.

Khi chủ đề về Ma vương xuất hiện, bầu không khí trở nên nặng nề.

Tôi cảm thấy điều đó ngay cả trong bầu không khí vui vẻ do sự xuất hiện của chú mèo con tạo ra.

Nhìn thấy là tin tưởng.

Tôi đã tận mắt nhìn thấy bầu không khí của Royal Class qua đôi mắt của một con mèo.

Có rất nhiều người sẽ không bao giờ tha thứ cho tôi.

Nó sẽ thay đổi nếu họ biết toàn bộ câu chuyện chứ?

Nếu mọi người phát hiện ra rằng Ellen, Charlotte, Bertus và Hoàng tộc Gardias cũng phải chịu trách nhiệm?

Họ sẽ ghét Ellen và Đế chế cùng với tôi.

Sau đó, nó sẽ chỉ là một thời gian của sự thù hận vô tận cho đến khi mọi thứ bị phá hủy.

Heinrich không mất Gia tộc, nhưng anh ta ở trong nhóm đó.

Vì vậy, nếu tôi hoặc người của tôi đi nói sự thật với họ, họ sẽ không tin mà ngược lại, họ sẽ nghi ngờ điều đó trước.

Vì vậy, tốt hơn là nên ẩn danh.

Nếu Heinrich biết rằng nguồn thông tin là tôi, anh ta có thể không tin lời tôi nói.

Nếu họ biết sự thật về sự cố Cổng, đó sẽ là một vấn đề lớn hơn.

Họ sẽ phát hiện ra rằng nguyên nhân của sự cố Cổng nằm ở tôi và Hoàng tộc, và rằng chúng tôi đã che giấu nó suốt thời gian qua.

Thà không biết sự thật còn hơn.

Biết rằng nó sẽ chỉ dẫn đến sự tan rã của Lực lượng Đồng minh.

“Làm sao anh có thể chắc chắn rằng nó sẽ diễn ra như vậy?” Harriet hỏi.

Tôi lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tôi đã biết trước tương lai.

Nhưng nó không còn quan trọng nữa. Bây giờ tôi không biết tương lai.

Ngoại trừ 'tương lai' mà tôi đã thấy qua [xem trước].

"Đôi khi, những điều xảy ra giữa mọi người có thể rõ ràng một cách đau đớn."

Con người vẫn như cũ và động lực của quyền lực vẫn như cũ. Và họ bắt đầu thay đổi.

Sau đó, các sự kiện dự kiến sẽ xảy ra trong những thay đổi đó sẽ tiếp tục.

Harriet có vẻ bối rối trước lời nói của tôi.

Heinrich von Schwartz là một Hoàng tử bị bỏ rơi.

Khi còn nhỏ, anh đã đánh thức sức mạnh của mình và vô tình giết chết những người anh em của mình.

Đó là lý do tại sao anh ta bị trục xuất đến Temple.

Vì vậy, tôi không đặc biệt lo lắng về việc đối mặt với Heinrich trong những ngày đầu của Temple. Tôi biết Hoàng tộc Kernstadt không quan tâm đến anh ta.

"Nhưng anh không thể dự đoán mọi thứ... và đây không phải lĩnh vực chuyên môn của anh..."

Tôi chỉ biết về những nhân vật và sự cố do tôi tạo ra, chứ không dự đoán được những động thái phức tạp của chính trị.

Vì vậy, tôi cần tham khảo ý kiến của một chuyên gia về cách đối phó với những gì xảy ra sau đó.

Như mọi khi, có thể có nhiều điều ẩn giấu hơn mà tôi không biết.

Không có lý do tại sao sẽ không có bất kỳ sự kiện ẩn nào trong trường hợp này.

Charlotte sẽ có thể cho tôi biết tôi cần làm gì và học gì ở đây.

"Nhưng anh biết đó..."

"Huh?"

Rồi Harriet nhìn tôi với khuôn mặt đỏ bừng.

"Em cũng muốn xem."

"Cái gì? Xem cái gì cơ?"

"Em không thể đợi để nhìn thấy nó sớm hơn."

Ah.

Tôi nghĩ tôi biết cô ấy đang nói về cái gì.

"Không... Tại sao em lại muốn xem nó đến thế?"

"Thật hấp dẫn phải không? Hả? Em không thể sao?"

Harriet hào hứng đến gần tôi và hỏi một cách khăng khăng.

Không, tại sao mọi người lại muốn nhìn thấy một con mèo tồi tệ như vậy?

Trên thực tế, tôi không đặc biệt thích mèo.

Không có lý do gì để thích những con mèo kêu meow meow kỳ lạ và kêu vang khắp khu phố khi chúng động dục. Tôi chưa bao giờ nuôi một con, tất nhiên.

Tôi chọn nó chỉ vì nó dễ trốn hơn và không cần phải xích như chó. Và tôi chọn một chú mèo con vì chúng thường dễ thương.

Khi mọi người từ đơn vị đồn trú của Hoàng gia đến gặp tôi, tôi tự hỏi tại sao tất cả họ lại hào hứng với một thứ tầm thường như vậy!

Nó có vẻ dễ thương, mặc dù.

Nhưng nó có thực sự xứng đáng với tất cả sự ồn ào này không? Ngay cả giữa một chiến trường ảm đạm và tuyệt vọng?

Đó là cách nó được diễn ra.

Tôi cũng không ngờ rằng Ellen lại quan tâm đến nó như vậy!

Tôi không thích biến thành một con mèo!

Tôi vẫn chưa biết cách kiểm soát tốt, nên tôi không biết phải làm gì!

Bây giờ tôi có thể đi bộ và chạy, nhưng tôi chưa hiểu bất cứ điều gì ngoài điều đó!

“Đi mà! Năn nỉ! Năn nỉ luôn, huh?”

Cái này.

Nếu tôi không làm, cô ấy sẽ không khóc sao?

Nhưng tại sao cô ấy lại muốn xem nó đến vậy?

Đã lâu lắm rồi tôi mới thấy Harriet hào hứng thế này, tôi gần như thấy xấu hổ.

"...KHÔNG."

Ở phía bên kia thì cũng không khác mấy, nhưng tôi không thể từ chối Harriet khi cô ấy như thế này.

"Làm thế nào mà nó đến với điều này."

Cuối cùng, tôi đã nhượng bộ.

Tôi không thể cưỡng lại đôi mắt lấp lánh của Harriet.

Tôi đã sử dụng chiếc nhẫn của Sarkegaar một lần nữa.

Một lát sau, Harriet nhìn xuống tôi, biến thành một con mèo đen nhỏ.

Ờ.

Nhưng.

Khi tôi co lại.

—Góc nhìn này.

"...Này Reinhardt!"

Harriet vội lấy tay tùm váy lại.

-Meow!

KHÔNG!

Chính em đã yêu cầu anh thay đổi!

Tôi không biết nó sẽ trở thành như thế này! Đây chỉ là lần thứ hai, vì vậy tôi không thể tưởng tượng nó sẽ diễn ra như thế nào!

Với khuôn mặt đỏ bừng, Harriet lùi lại và nhìn tôi, quỳ xuống.

"Wow, wow..."

Harriet bò đến gần tôi, rồi bất ngờ bế con mèo mà tôi đã trở thành lên.

-Meow!

"Ahh! Thật đáng yêu!"

Harriet ôm tôi thật chặt.

Phản ứng của cô luôn phong phú như vậy.

"Ta yêu mi!"

-Meoww!

Lưng của tôi sắp gãy rồi!

***

Harriet de Saint-Owen, thư ký của Edina, đột nhiên bắt đầu lang thang quanh lâu đài và ôm một con mèo.

"Tiểu thư, cô nuôi mèo sao?"

"Ừm! Dễ thương không?"

"À, vâng... Nó, nó dễ thương..."

Harriet, vì một lý do nào đó, cứ đẩy con mèo đen với vẻ mặt cáu kỉnh vào mặt những người khác, thốt lên rằng nó thật dễ thương.

Ôm con mèo mà dường như bị ép vào lòng, Harriet tự hào khoe con mèo khắp nơi.

Mọi người đều thích nhìn Harriet, người luôn chín chắn và nghiêm túc, giờ đây nở nụ cười rạng rỡ như một cô gái cùng tuổi.

Mặc dù nhiều người sợ Ma Vương, nhưng rõ ràng là cô thư ký đã gây ấn tượng tốt với mọi người.

Khi cô lang thang quanh lâu đài, lẽ tự nhiên là cô sẽ gặp nhiều người khác nhau.

"Cái gì đây, một con mèo?"

Olivia Lanze, người đã đến Cung điện để nói chuyện với Nhiếp chính, cũng không ngoại lệ.

"Nó không dễ thương sao?"

"Có gì mà đáng yêu chứ? Sao con mèo lại có bộ mặt chua ngoa thế? Và tôi ghét mèo. Chúng thật thô lỗ, chỉ là những con vật đơn thuần."

"Hehe..."

Trước lời nói của Olivia, Harriet nở một nụ cười đắc thắng. Olivia nheo mắt trước nụ cười toe toét khó hiểu của Harriet.

"Haa, có vẻ như cô đang cố quyến rũ anh ấy bằng một con mèo. Nhưng cô không đủ tư cách vì không thể quyến rũ Reinhardt ngay cả khi đã ngủ chung phòng với anh ấy hơn 6 tháng."

"Hehe... Vậy sao?"

Cái nhìn có vẻ giấu cợt của Harriet khiến mặt Olivia đông cứng lại.

Cô có một mối nghi ngờ đáng sợ.

"Cái gì? Ý cô là...?"

"Hehe, ai biết? Cứ xem đi."

Harriet bất ngờ bế con mèo đen lên và hôn nó.

-Meow!

"Nó không dễ thương sao?"

"Thật là một điều kỳ lạ để làm vậy..."

Và rồi, Olivia nhìn thấy nó.

Con mèo trong tay Harriet bỗng biến thành người trong tích tặc.

“Em đang làm gì thế?!”

Mặt Reinhardt đỏ bừng khi anh ta che miệng và ho.

"?????"

"Chuyện gì! Em chỉ muốn hôn con mèo của mình thoy 🙄!"

"Tại sao anh lại là con mèo của em?!"

"Cái, cái, cái gì... Chuyện gì thế này? Chuyện gì đang xảy ra vậy?!"

Với khuôn mặt tái nhợt, Olivia nhìn cuộc cãi lù của một con mèo biến thành người.

"Chuyện này... Chuyện này thật chết tiệt con nhóc kia!"

Olivia giận dữ hét lên, và Harriet cười lớn và bỏ chạy khỏi hiện trường.

“Em thích chó! Em thích chó hơn cơ!”

"Hai người đang nói cái gì vậy?!"

Lần này, có một lời cầu xin tuyệt vọng từ Olivia, xin Reinhardt biến thành một con chó.

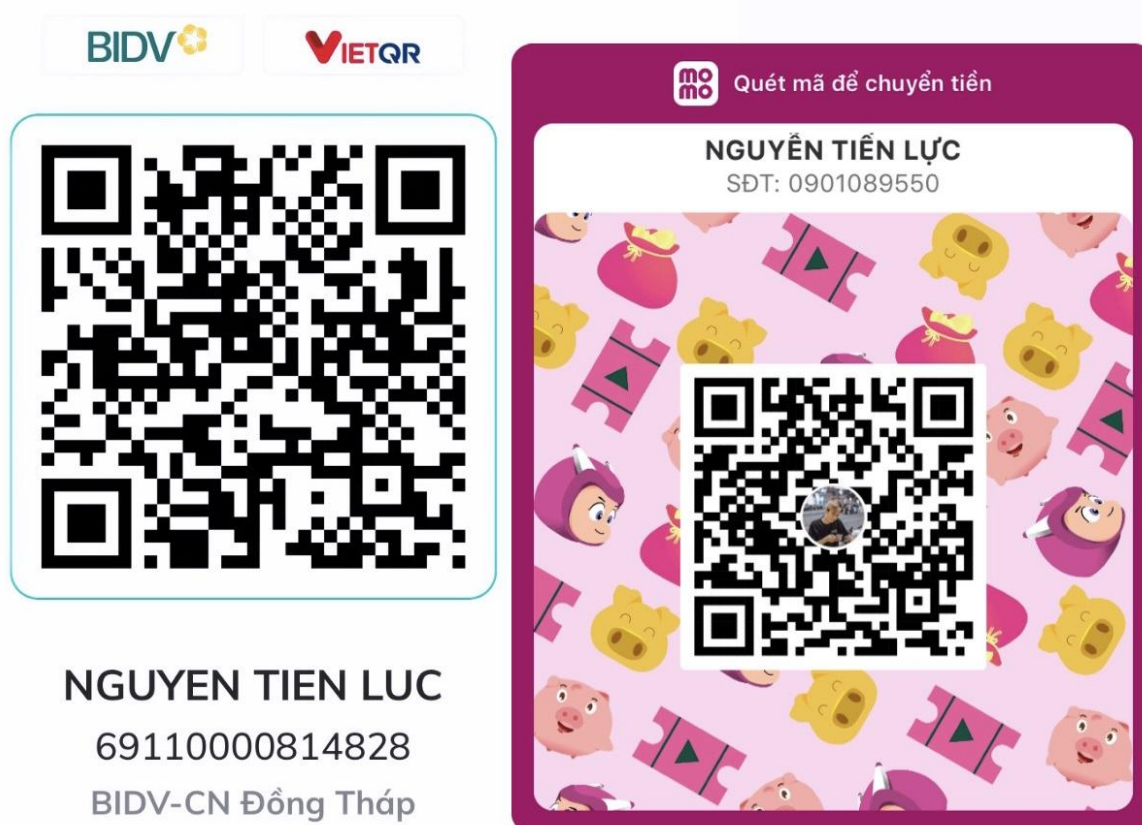
Reinhardt đã cố gắng làm Olivia bối rối bằng cách biến thành một ~~con “cá chà bặc” ý nhằm~~ con chó có kích thước như một con sói, nhưng Olivia có vẻ thích điều đó hơn, nói rằng càng to càng tốt.

<Trans Note>

Đúng là con gái ai cũng thích to :v

*(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé
và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương
với id tên @Tienlucc.)*

THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỨNG
HỘ TÔI QUA:

Thanks For Reading